

el tríptic de l'artista

Daniel Bühl

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

el tríptic
de l'artista

Daniel Bühl

juliol - agost
2003

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

Govern de les Illes Balears
Conselleria d'Educació i Cultura

Conseller d'Educació i Cultura
Francesc Fiol i Amengual

Directora general de Cultura
Catalina Sureda

Cap del Servei de Cultura
Catalina Ferrando

Secció d'Arts Plàstiques i Exposicions
Maria Antònia Cantarellas · Pilar Fernández

Exposició
Daniel Bühl · el tríptic de l'artista

Producció
Govern de les Illes Balears · Conselleria d'Educació i Cultura

Coordinació General
Maria Antònia Cantarellas

Ampliació i suport · Pepe Cañabate · **Emmarcament** · Xicarandana sl. · Lytto
Muntatge · Tratarate · **Assegurances** · Mapfre · **Catàleg** · ambosluna.net
Textos · Pep Canyelles · **Maquetació i fotomecànica** · Dirk Tomeu Schmidt
Impressió · Bahía Indústria Gràfica

Dipòsit Legal · PM - 2229 - 2003
ISBN · 84 - 95871 - 89 - 0

En general, l'artista realitza la seva feina en un espai físic, el qual és elegit per ell mateix i que es coneix amb el nom de taller o estudi.

En aquest espai o taller on es duu a terme l'obra i es reflexiona vers ella, l'artista projecta – conscientment o inconscientment – part o caires del seu propi món interior, que difícilment poden veure els altres i moltes vegades ni el propi autor.

Sovint es col·loquen fronteres imaginàries entre nosaltres i el món que ens envolta, fronteres per a guardar amb gelosia la nostra solitud per poder, així, enfrontar-nos als nostres propis fracassos i pors.

Així que el que coneixem com a estudi o taller és un mirall que reflecteix allò visible i també allò invisible. És part de l'univers de l'artista, amb els seus silencis i la seva mirada, la relació entre la matèria i el sentiment, l'instrument que cada un de nosaltres fa servir per fer-se preguntes i cercar respostes: cercant dins la palla, al llarg de tota la vida, què és veritat i què és mentida.

Però si és ben cert que tots aquests factors formen part del món sagrat i interior de l'artista, també és cert que totes les fronteres són irreal, i que el món, la realitat

exterior, també existeix, i que l'art té una relació directa amb aquesta realitat, fràgil i variable i que no existirien l'un sense l'altre.

Seria lògic demanar-se, doncs, quina és la relació entre l'art i la vida, entre l'artista i el món, ja que com a qualsevol relació, ha d'existir qualche grau de responsabilitat o compromís.

A partir d'aquí haurem de demanar-nos també, si l'art és l'energia que pot canviar el món, o és el món qui estableix els horitzons de l'art.

Mirant cap enrere, des de les primeres pintures rupestres fins avui, veurem que a cada època, l'art com a expressió humana, ha tingut, si no un sentit, sí una relació diferent amb les societats humanes a qualsevol de les seves expressions artístiques.

L'artista, segons el temps, fou protegit, aclamat, difamat, ignorat o declarat degenerat pels poders que a diferents èpoques varen dirigir els destins del món.

L'artista pren de la societat on neix i es desenvolupa els instruments necessaris per articular un llenguatge de signes i enfrontar-lo amb els altres, l'infern dels altres (segons Sartre) i el seu propi, i des

d'aquí estableix un pont de possibilitats entre el seu espai interior i el món que l'envolta, del qual, ho vulgui o no, n'és part.

És evident que la distància ens permet analitzar amb molta més objectivitat el paisatge, la història dels temps passats, que la immediatesa dels temps presents, i és en aquest sentit, que més que parlar de la responsabilitat i el compromís de l'artista a un món de cada vegada més violent i estrany, hauríem de parlar de la responsabilitat de l'ésser humà en general, per a defensar la llibertat d'expressió, la cultura i la vida.

Palma, 8 d'abril de 2003

Pep Canyelles

En general, el artista realiza su trabajo en un espacio físico, elegido por él mismo y conocido con el nombre de taller o estudio.

En este espacio o taller donde se realiza la obra y se reflexiona sobre ella, el artista proyecta – consciente o inconscientemente – parte o rasgos de su propio mundo interior, que difícilmente pueden ver los demás y muchas veces ni el propio autor.

Solemos colocar fronteras imaginarias entre nosotros y el mundo que nos rodea, fronteras para guardar celosamente nuestra soledad y poder así enfrentarnos a nuestros propios miedos y fracasos.

Así que lo que conocemos como estudio o taller es un espejo que refleja lo visible y también lo invisible. Es parte del universo del artista, con sus silencios y su mirada, la relación entre la materia y el sentimiento, el instrumento que cada uno de nosotros utiliza para hacerse preguntas y buscar respuestas: buscando entre la paja, a lo largo de toda la vida, qué es verdad y qué es mentira.

Pero si bien es cierto que todos estos factores forman parte del mundo sagrado e interior del artista, también es cierto que todas las fronteras son irreales, y que el mundo, la realidad exterior también existe, y que el arte tiene una relación directa con esta realidad, frágil y variable, y que no existirían el uno sin el otro.

Sería lógico preguntarse, por lo tanto, cuál es la relación entre el arte y la vida, entre el artista y el mundo, ya que como en cualquier relación debe de existir algún grado de responsabilidad o compromiso.

A partir de aquí deberemos preguntarnos también si el arte es la energía que puede cambiar el mundo, o es el mundo el que establece los horizontes del arte.

Mirando hacia atrás, desde las primeras pinturas rupestres hasta hoy, veremos que en cada época, el arte como expresión humana ha tenido, si no un sentido, sí una relación diferente con las sociedades humanas en cualquiera de sus expresiones artísticas.

El artista, según el tiempo, fue protegido, aclamado, difamado, ignorado o declarado degenerado por los poderes que en las diferentes épocas dirigieron los destinos del mundo.

El artista toma de la sociedad donde nace y se desenvuelve los instrumentos necesarios para articular un lenguaje de signos y enfrentarlo con los otros, el infierno de los otros (según Sartre) y el suyo propio, y desde aquí establece un puente de posibilidades entre su espacio interior y el mundo que lo rodea, del cual, quiera o no, es parte.

Es evidente que la distancia nos permite analizar con mucha más objetividad el paisaje, la historia de los tiempos pasados, que la inmediatez de los tiempos presentes, y es en este sentido, que más que hablar de la responsabilidad y compromiso del artista en un mundo cada vez más violento y extraño, hablaríamos de la responsabilidad del ser humano en general, para defender la libertad de expresión, la cultura y la vida.

Palma, 8 de abril de 2003

Pep Canyelles

Im Allgemeinen verwirklicht der Künstler seine Werke in einer, von ihm selbst ausgewählten, physischen Umgebung, die bekanntermassen als Werkstatt oder Atelier bezeichnet wird.

In diesem Raum oder dieser Werkstatt, in welcher der Künstler seine Werke realisiert oder darüber reflektiert, projiziert er bewusst oder unbewusst Teile oder Wesenszüge seiner inneren Welt in seine Kunst hinein, was für andere schwer ersichtlich ist und oft nicht einmal der Autor selbst zu sehen vermag.

Wir pflegen zwischen uns und der Welt, die uns umgibt, imaginäre Grenzen zu setzen; Grenzen, um eifersüchtig unsere Einsamkeit zu schützen, um uns so mit unseren Ängsten und Missgeschicken konfrontieren zu können.

So ist das, was wir als Atelier oder Werkstatt kennen, ein Spiegel, welcher das Sichtbare und das Unsichtbare reflektiert. Er ist Teil des Universums des Künstlers mit seinen stillen Momenten und seinen Ansichten, seine Beziehung zwischen der Materie und dem Gefühl, das Instrument, das jeder von uns benutzt um sich Fragen zu stellen und Antworten zu suchen, die Stecknadel im Heuhaufen zu finden; eine lebenslange Suche nach der Antwort auf die Frage, was Lüge und was Wahrheit ist.

Wenn es wahr ist, dass alle diese Faktoren die heilige und innere Welt des Künstlers darstellen, so ist auch wahr, dass alle Grenzen unwirklich sind und dass die Welt, die äussere Welt, auch existiert und dass die Kunst in direkter Beziehung zu dieser Realität steht, die zerbrechlich und unbeständig ist und dass die Eine ohne die Andere nicht existieren könnte.

Man sollte sich daher fragen, was es für eine Beziehung zwischen der Kunst und dem Leben gibt, zwischen dem Künstler und der Welt und welcher Grad an Verantwortung und Kompromiss existieren sollte, wie in jeder Beziehung.

Davon ausgehend sollten wir uns auch fragen, ob die Kunst die Energie ist, die die Welt verändern kann oder ob es die Welt ist, die die Horizonte der Kunst bestimmen.

Ausgehend von den ersten Höhlenmalereien bis heute, sehen wir, dass in jeder Zeitepoche die Kunst als Ausdrucksform, wenn nicht Sinn, dann doch eine unterschiedliche Beziehung mit den verschiedenen Gesellschaften in jeder ihrer künstlerischen Darstellungen, gehabt hat.

Geschichtlich gesehen wurde der Künstler geschützt, bejubelt, verleumdet, ignoriert oder als entartet erklärt, jeweils der Mächte entsprechend, die die Schicksale der Welt in den verschiedenen Zeitepochen lenkten.

Der Künstler entnimmt der Gesellschaft, in welche er hineingeboren wird und in welcher er sich entwickelt, die notwendigen Instrumente, um eine Zeichensprache zu entwickeln und diese den Anderen gegenüberzustellen, die Hölle dieser Anderen (nach Sartre) und seiner Eigenen. Von dort aus baut er eine Brücke an Möglichkeiten zwischen seinem inneren Raum und der Welt, die ihn umgibt und der angehört, ob er will oder nicht.

Es ist offensichtlich, dass die Distanz uns erlaubt mit viel mehr Objektivität die Kulturen und die Geschichte vergangener Epochen, als die gegenwärtige Zeit zu analysieren. In diesem Sinn sollten wir, heute mehr denn je, eher als über die Verantwortung und den Kompromiss des Künstlers in einer immer gewalttätigeren und seltsameren Welt zu reden, über die Verantwortung des Menschen im Allgemeinen sprechen, um die Freiheit des Ausdrucks, der Kultur und des Lebens zu verteidigen.

Palma, den 8. April 2003

Pep Canyelles

Des de la perspectiva del fotògraf invisible

Encara present vaig poder ser testimoni, fotografiar, desaparèixer. Fou el meu privilegi amb cada un dels artistes.

Un desig fet realitat, cada un dels artistes fent allò que sempre vaig voler observar: fent feina com si jo no hi fos present.

I així, ells, em varen deixar fer la meva feina.

Cada una d'aquestes trobades va ser única: vaig trobar molt més del que esperava, i vaig aprendre molt més del que havia imaginat.

Tots i cada un dels elements de l'entorn de cada artista són el mirall fidel del seu íntim ésser, de la seva creació. Cada detall insignificant esdevé essencial, gravita fins al centre de l'atenció. Allà les explicacions tornen efímeres, tot l'entorn reflecteix la lluita de l'artista per la seva creació, allò que l'inspira i provoca.

I enmig el creador somnàmbul, quasi desaparegut, com jo, davant l'impuls de la seva obra, per a la qual l'únic important és la creació mateixa.

Res no pot ser més impressionant per a un fotògraf que poder captar aquell instant: el màgic moment en què la creació a través del seu creador es troba amb l'obra.

I és així com es va realitzar el tríptic de l'artista: cercant la inspiració des de l'entorn i acompanyant l'artista fins a la mateixa obra.

Aquestes imatges no em pertanyen a mi, sinó a tots i cada un dels artistes.

Varen ser ells qui em varen permetre entrar a mi en el seu món. Per uns instants vaig aconseguir captar el seu món en el meu. El resultat és gràcies a ells, els qui em varen donar impuls, motiu i sentit.

A mi em queda el record.

Moltes gràcies.

Palma, 8 de maig 2003

Daniel Bühl

Intuición, Retrato, Obra

Desde la perspectiva del fotógrafo invisible

Aún presente pude ser testigo, fotografiar, desaparecer. Eso fue mi privilegio con cada uno de los artistas.

Un deseo hecho realidad. Cada uno de los artistas haciendo lo que siempre quise poder observar: trabajando como si yo no estuviera presente.

Y así, ellos, me dejaron hacer mi trabajo.

Cada uno de estos encuentros fue único: encontré mucho más de lo que esperaba y aprendí mucho más de lo que me había imaginado.

Todos y cada uno de los elementos del entorno de cada artista son el fiel espejo de su más íntimo ser, de su creación. Cada detalle insignificante se hace esencial, gravita hasta el centro de la atención. Ahí las explicaciones se vuelven efímeras. Todo el entorno refleja la lucha del artista por su creación, lo que le inspira y provoca.

Y en medio el creador sonámbulo, casi desaparecido, como yo, ante el impulso de su obra para la cual lo único que importa es la creación misma.

Nada puede ser más impresionante para un fotógrafo que poder atrapar ese instante: ese mágico momento en el que la creación a través de su creador se encuentra con la obra.

Y es así cómo se realizó el tríptico del artista: buscando la inspiración desde el entorno y acompañando al artista hasta la obra misma.

Estas imágenes no me pertenecen a mí, sino a todos y cada uno de los artistas. Fueron ellos los que me permitieron entrar a mí en su mundo. Por unos instantes logré captar su mundo en el mío. El resultado se lo debo a ellos, los que me dieron impulso, motivo y sentido.

A mí me queda el recuerdo.

Muchas gracias.

Palma, 8 de mayo 2003

Daniel Bühl

Intuition, Portrait, Werk

Aus der Sicht des unsichtbaren Fotografen

Ich war dabei, fotografierte, verschwand. So erging es mir bei jedem Künstler.

Ein Wunsch ging in Erfüllung. Jeder von ihnen tat was ich mir erhofft hatte: arbeiten, als wäre ich nicht gegenwärtig.

Und so liessen sie mich arbeiten.

Jede Begegnung war einzigartig in ihrer Art, in der ich mehr sah, fand und erkannte als ich erwartete.

Alle Details im Umfeld entsprechen dem Sein des Künstlers, seinem Schaffensprozess.

Das Unscheinbare wird zum wesentlichen Betrachtungsobjekt. Dort bedarf es keiner weiteren Erklärung. Alles deutet darauf hin in welcher Art und Weise der Einzelne um sein Thema ringt, was ihn inspiriert, anregt, provoziert.

Schlafwandlerisch darin der Künstler selbst als gäbe es ihn wie mich nicht; einzig das Schaffen und Erschaffen hat in diesem Moment Bedeutung.

Nichts kann lebendiger, beeindruckender für einen Fotografen sein als den Moment des Geschehens zu verfolgen und festzuhalten; der Moment an dem sich alles auf den Schaffensprozess des Werkes konzentriert ist magisch.

Ausgehend von der Betrachtung der Intuition (Umfeld), dem Portrait (Künstler) und dem Werk (Schaffensprozess), entstand das Triptychon des Künstlers.

Diese Bilder sind nicht meine Bilder, sondern die der Künstler. Ich habe in ihre Welt eintreten dürfen. Mit meiner Arbeit habe ich ihre Welt zu der Meinen gemacht. Das Resultat verdanke ich ihnen. Sie gaben mir Ansporn, Motiv und Sinn.

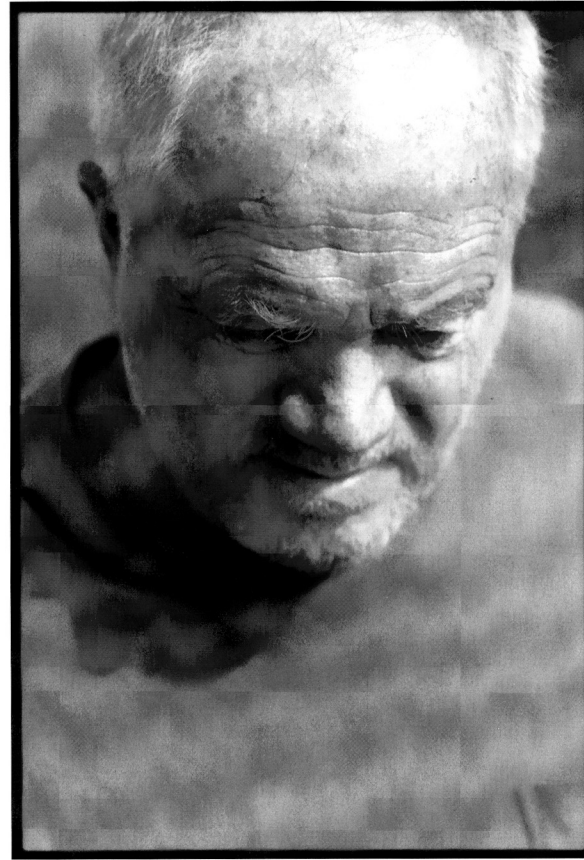
Was mir bleibt ist die Erinnerung.

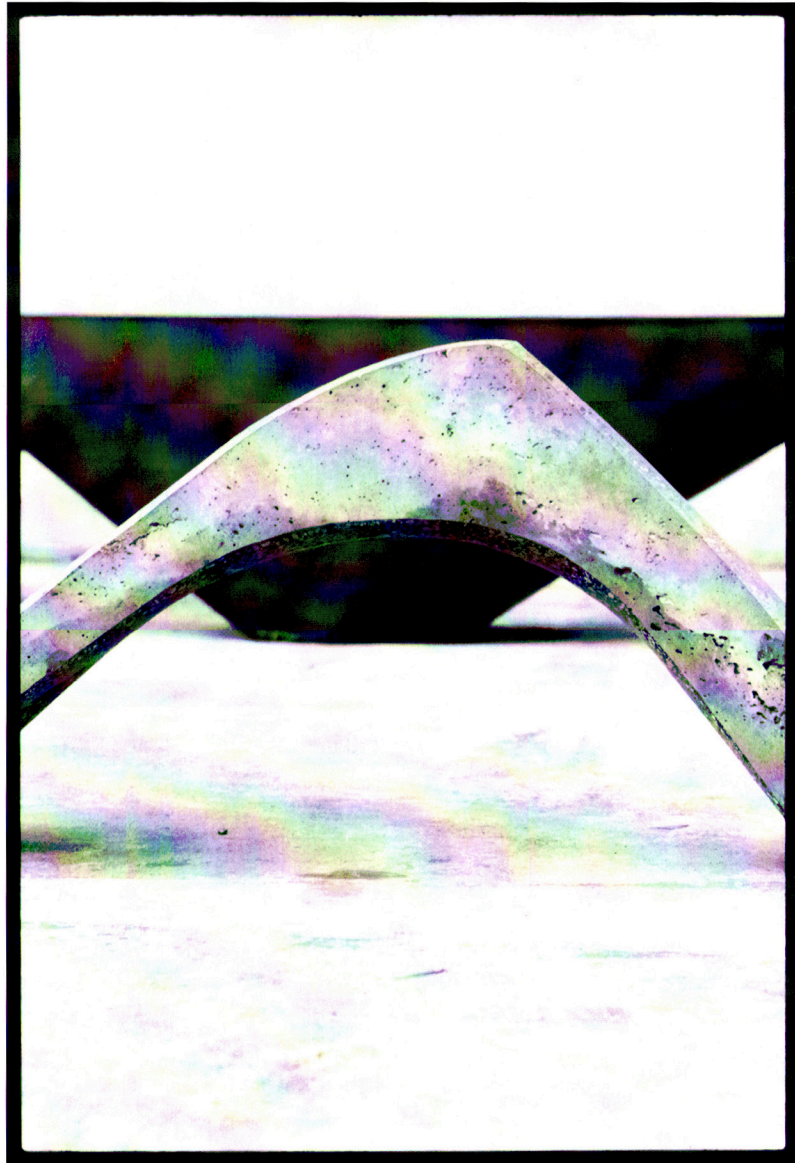
Vielen Dank.

Palma, 8. Mai 2003

Daniel Bühl

Franco Monti
(*1931)

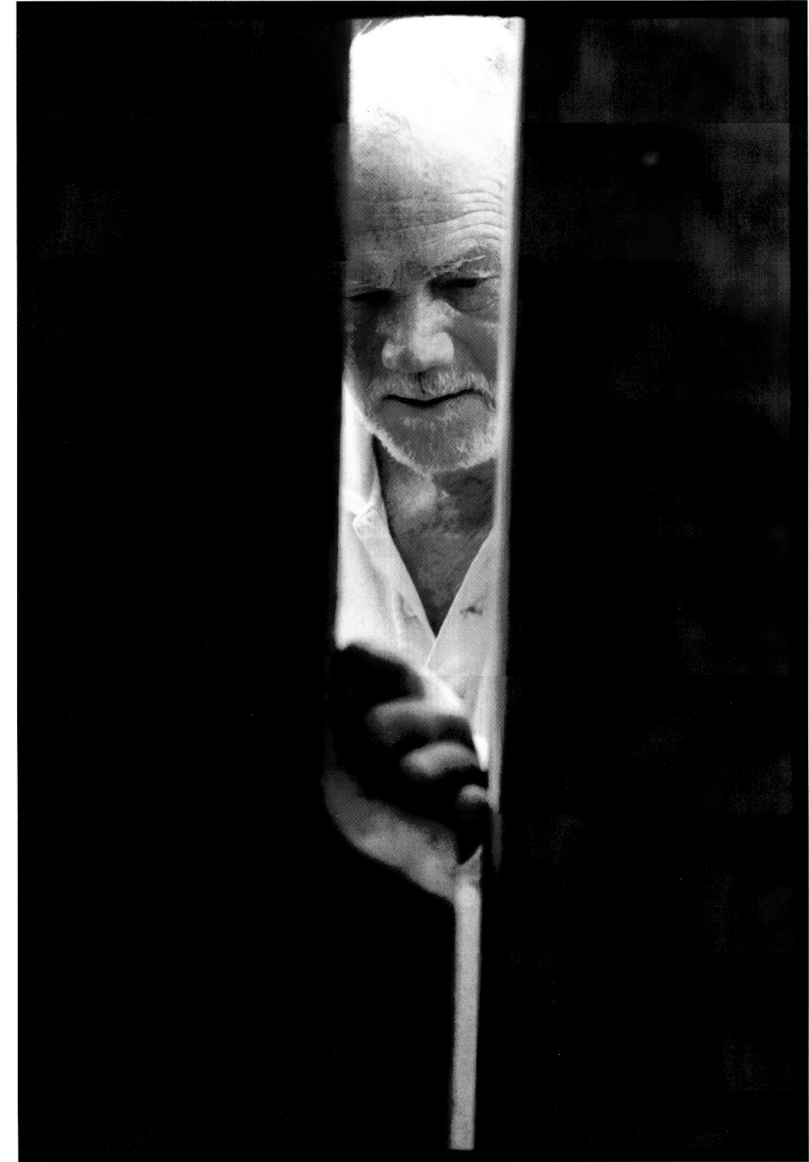
Franco Monti 9/54

Franco Monti 20/54

Franco Monti 33/54

Franco Monti 44/54